

Indtryk

Af Vincent Lind

Et møde mellem mennesker indeholder altid elementer af det udefinerlige. Et ansigt at se ind i. Du mener at læse noget i det. Du ved ikke, hvor meget du har taget fejl, eller hvor meget du får givet. Men du vil huske det ansigt. Man giver hånd. Formelt. Og det er altid mere. Du rører ved et menneske. Du ved præcist, om det bekommer dig vel. En uventet kølighed. En uventet varme. Mærkeligt nok næsten altid netop uventet. Anderledes end ventet. Sådan var det godt at møde Johannes Paul. Et andet indtryk: Det arrangement i Roskilde, som de danske biskopper i aftale med den katolske kirke stod for, og som et bedrevidende hylekor af pressefolk, kirkefolk og teologer fandt sig kaldet til at vise al uforgribelig foragt for, viste sig at blive præcis så godt og gyldigt, som det var tænkt.

Kristeligt Dagblad fandt det passende at afslutte sin konsekvent nedladende og mistroiske holdning til biskoppernes møde med paven med en efter artiklens indhold fuldstændig misvisende overskrift på forsiden den 7. juni om, at pavens møde med folkekirken ikke var uden skyer på himlen. Som en modsigel-

9. årgang 1989

Juli/Aug./Sept./Okt.

se af denne holdnings hele karakter indfandt solen sig i al sin glans og stod ind gennem Roskilde Domkirkes dør og vinduer, da paven efter en dag med regn og gråvejr endelig mødtes med os. Intet kunne bedre end denne korte gudstjeneste udtrykke vort fællesskab, og intet kunne bedre udtrykke den alvor og åbenhed, som de danske biskopper har lagt i dette møde, end det præg af teologisk drøftelse, som det økumeniske her fik. Glæden og tilfredsstillelsen her ved blev klart udtrykt fra begge sider. Gad vide, om nogen overvejer, at de skylder nogen en undskyldning. Men det er også lige meget. Et tredje indtryk: Noget blev sagt. Fra begge sider. Som Ole Bertelsen sagde: »Umisforståeligt« om fællesskab

og om modsætninger, som ikke udelukker hinanden. Det var ikke ord til lejligheden. Det var en 470 år gammel og stadig lige levende dialog. En nødvendig og livgivende samtale, som er blevet en del af de to kirkers væsen, og som nødvendig skulle afsluttes. Det er en skræmmende tanke, at de to kirker skulle nå til en organisatorisk enhed. En skræmmende styrke. Som Guds rige er fremmed for, og som kun den kan drømme om, som ikke kan læse indenad i Johannesevangeliets kapitel 17 og tror, at kirkens synlige enhed er en enighed.

Kirkens synlige Enhed er kærligheden.

Blev den at se? Ja! også denne gang. Fik den mæle? Ja! Tydeligt.

Menighedens spalte(r)

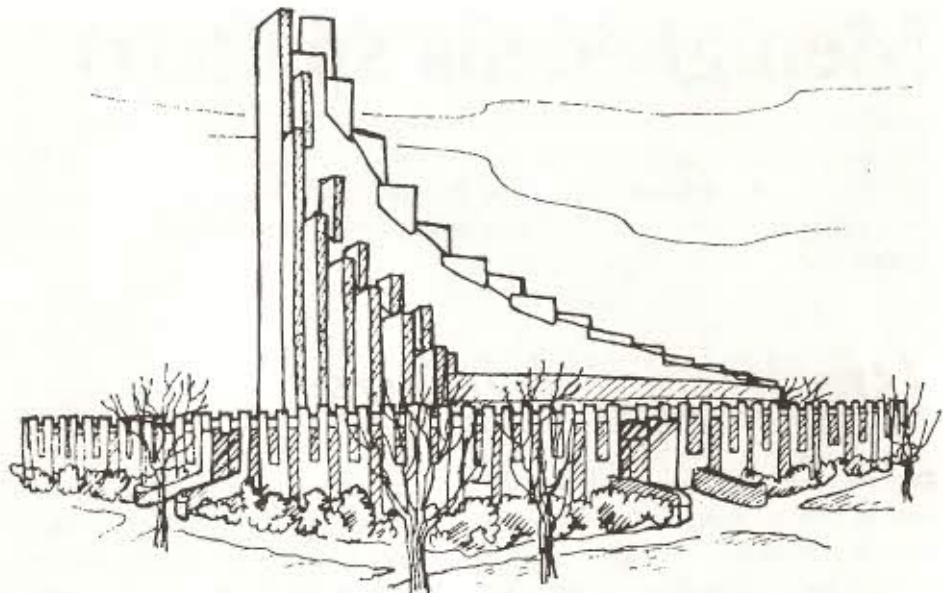
Denne plads er beregnet til læsernes indlæg. Meninger, oplevelser, gode ideer — kort sagt, sæt fantasien i sving! Send noget skriftligt eller ring, så sætter vi det på skrift. Tlf. 65 35 11 18, Skellerupvej 40, Lone Wellner Jensen. Indlæg kan også sendes til de to øvrige medlemmer af »Kirkenyt«s »redaktion« — Ingrid Danquart, Skellerup og Liss-Lotte Talbro, Ellinge.

Bryllup i Norge

Den 29. april havde jeg den store oplevelse at være indbudt til min norske venindes søns bryllup i Stavanger.

Jeg ankom fredag formiddag, og fik derfor også lidt indsigt i lidt af forberedelserne. Min forbavelse var stor, da det viste sig, at min veninde allerede kunne fortælle mig, hvad de unge mennesker havde fået i bryllupsgave af forskellige fælles bekendte. Det viste sig, at de har en, efter min mening, yderst praktisk skik, med at give gaverne før selve brylluppet løber af stablen. Sædvanligvis bliver de afleveret på brudens forældres adresse, men venner, naboer og bekendte af min venindes familie afleverede på deres adresse. Gommen kom så hjem et par gange om dagen og pakkede ud, ih, hvor var det spændende hver gang at se, hvad pakkerne indeholdt. Folk fra omegnen gik tur med deres hund om aftenen, og droppede så ind med deres gaver, nogle kom ind og fik en tår kaffe, andre afleverede blot, men alle blev budt. Jeg synes, det er en god skik, da der virkelig er tid til at se på hver enkelt gave, og sige ih, og oh, og rigtigt betragte indholdet.

Den store dag kom, og vi havde alle travlt med at gøre os smukke i festklæderne. Min venindes mand og sønner var ikke til at kende i deres flotte smokings, og min veninde og jeg var bestemt også flotte og festlige i vore moderigtige kjoler købt til lejligheden. Dette indtryk holdt sig — *lige til vi ankom til kirken* — her blev vi nemlig mødt af et så festligt syn, at jeg syntes, vi selv kom til at se lidt ferske ud. En del af damerne var nemlig i nationaldragter. Det er det festligste, jeg endnu har set. Disse smukke gamle nationaldragter klæder alle både unge og mere modne. Det ser ud til, at man stadig bruger dem i Norge til enhver festlig stund. Tænk hvor praktisk! Aldrig skal man spekulere på, om man nu også har tøj, der passer til de forskellige fester, man bliver inviteret til. Disse dragter passer til enhver lejlighed og går aldrig af mode. Jeg talte en del med en dame på min egen alder. Hun havde haft sin dragt, siden hun var 18 år. Jeg spurgte hende frækt, om hun havde samme figur, da hun var 18. Det havde hun ikke, sagde hun, dragten var lagt mindst 20 centimeter ud gennem årene, men den er

så fikst syet, at den kan lægges ud i læggene, så det overhovedet ikke går ud over faconen.

Kirken var en moderne helt ny kirke, 10 år gammel. Den ligner et skihop (se billedet) og der var en del debat om den, da den blev bygget. Nu da den er en realitet, har de kritiske røster lagt sig. Vi kom ind i et *meget* stort moderne kirkerum. Kirketjenere delte hvide festsalmebøger rundt. Der var en del trapper op til kor og alter, så alle kunne se den unge festklædte gom, der sad oppe ved siden af sin bedste ven, som var forlover. Forældrene sad nede på stolerækkerne sammen med de øvrige gæster. Overfor gom og forlover sad en ung pige, brudens bedste veninde.

Så begyndte orglet. Jeg vil ikke sige, at det brusede, jeg var lidt forbavset over, at det ikke fyldte rummet mere, men ind kom bruden med sin far ved siden. Det er længe siden jeg har set en så smuk, ung og forventningsfuld brud.

Herhjemme bor folk jo efterhånden sammen i en årrække, før de gifter sig. Det kan der være mange gode og praktiske ting at sige om, men jeg må nu indrømme, at det virkede *meget* romantisk med et så ungt brudepar. Faderen førte bruden op til hendes veninde i koret, og forlod hende så for at gå ned til stolerækkerne ved siden af sin kone. Nu blev der et leben af den anden verden med folk der vandrede rundt deroppe og tog billeder og video. I mine øjne virkede det meget forstyrrende og stødende på hele højtideligheden, jeg håber aldrig vi får gennemført en sådan skik i vores egne kirker, men sådan gør man åbenbart her.

Vi startede med at synge et par vers af *Lover den Herre*, salmenumrene stod ikke på vægtavler, som hos os, det var præsten, der fortalte os, hvilke salmer og hvilke vers, der nu skulle synges. Var orglet ikke brusende, var sangen det ikke destomindre. Alle sang med så skønt, at

hele kirkerummet blev fyldt. Herefter foretoges selve vielsen til forskel fra herhjemme, hvor bryllupstalen til brudeparret kommer først. Selve vielsesritualet var det samme som vores, dog med den forskel, at alle højt bad med på Fader vor. Efter vielsen sang vi de resterende vers af *Lover den Herre*. Så fulgte bryllupstalen, og vi sang *Kærlighed fra Gud* på en utrolig køn melodi, den mindede om en gammel folkesangsmelodi. Jeg må indrømme, at jeg så ikke klart, da de to unge hånd i hånd gik gennem kirken som rette ægtefolk at være. Jeg er et uforbederligt romantisk følsomt menneske, så jeg stod der med tårerne løbende ned ad mit til lejligheden så smukt malede ansigt — der var en del at udbedre bagefter.

Det var tørvejrs, men blæsende koldt. Ikke destomindre drog brudeparret af i åben sportsvogn til fotografen. Jeg håber, at de slog kalechen op, da de runde gadehjørnet, ellers er jeg sikker på, at gommen ville få en lungebetændelse at pleje i hvedebrødsdagene.

Vi andre drog til selskabslokalerne, hvor festen skulle finde sted. Her var alle gaverne smukt arrangeret på et langbord. Det var forloverens og venindens opgave, og jeg skal love for, at der var check på tingene. Hver enkelt gave var forsynet med et nummer, og i en bog var hvert enkelt nummer ført ind, hvor man kunne læse, hvad gaven bestod af, og hvor den kom fra. Det viste sig også at være yderst praktisk, da et kort var faldet på gulvet. Det var så bare at slå op i bogen, og finde ud af, hvilken gave dette kort tilhørte.

Brudeparret bekender sig til, hvad

man i Norge kalder *De Kristne*. Det kan ikke helt sammenlignes med, hvad vi kalder kristne i Danmark, thi her er vi kristne, når vi lader vore børn døbe og er medlem af folkekirken. Jeg tror nok, jeg kommer det nærmere, hvis jeg forbinder det med, hvad vi kalder *Indre Mission*. Vin og spiritus var bandlyst, og der blev ikke danset. Ikke engang brudevals, men vi fik dog klappet af brudeparret alligevel, herom senere.

Vin og spiritus savnede jeg ikke. Der var en dejlig cider, som ikke var sød. Den fik vi til velkomstdrink, og der var rigeligt af den på bordet sammen med sodavand og cola. Det tog sin tid, før brudeparret ankom, så der var rigelig mulighed for at bese alle gaverne og snakke med de andre festedeltagere.

Så ankom brudeparret — og igen med åben kaleche. Vi blev nu kaldt til bords. Her var også en yderst praktisk foranstaltning, idet der var hyret en *sprechtstallmeister*. Han kaldte os til bords to og to ad gangen, mens han henviste os vore respektive pladser. Til sidst klappede vi brudeparret på plads. Jeg blev placeret utrolig godt mellem alle brødrene og gommens fars bror. Vi startede med *rejecocktail*, som allerede stod på bordet, da vi satte os. *Sprechtstallmeisteren* underholdt under spisningen med vittigheder. Det var nu ikke alle vittighederne, jeg forstod, da *pointen* ofte blev sagt med dialekt, men jeg fik en aftale med gommens brødre, at de skulle give mig et lille puf, hver gang jeg skulle grine. Der udspandt sig en lille morsom episode under bordet på et tidspunkt. Selv om norsk er meget lig dansk, har de nogle ord, der betyder lige modsat af vores.

For eksempel betyder »rart« det samme som »underligt, mærkeligt, ejendommeligt« på norsk. Ligeledes betyder »grine« at græde på norsk. På et tidspunkt spørger sprechtstallmeisteren, hvor danskeren sidder henne. Jeg giver tegn, hvorefter han spørger mig, om jeg forstår hans historier. Jeg svarer, som sandt var, at jeg ikke forstod dem alle, men at Kristian gav tegn til mig, når jeg skulle grine. Det gav jo lidt moro blandt gæsterne, ja, ja, man skal passe på med de udenlandske sprog!

Efter forretten fik vi dyreryggen hurtigt. Der var ikke den ventetid mellem retterne, vi har herhjemme med taler, sange osv. Også under hovedretten blev vi underholdt af sprechtstallmeisteren. Da dyreryggen var fortæret, blev bordet ryddet. Jeg berettede før, at jeg ikke savnede vin og spiritus, hvilket da også er sandt nok, men folk, der kender mig, ved at jeg ikke lyver, når jeg siger, at jeg savnede at ryge. Jeg *turde* nemlig ikke tænde en cigaret, da der ikke var andre i selskabet, der røg, og I ved, skik følge — eller land fly, som det hedder.

Men efter at bordet var ryddet, var der et par stykker, der tændte en cigaret, og så gjorde jeg det også. Jeg følte mig dog ikke særlig tilpas derved, da der ikke var andre end mig, der røg ved den bordside, hvor jeg sad.

Under vores tallerken var der et helt hæfte med diverse sange. Vi havde sunget velkomstsangen, som var den første i hæftet. Nu gav sprechtstallmeisteren ordet til gommen. Han rejste sig og holdt tale for sin brud. Derefter fik vi besked på at synge den lyserøde sang i hæftet, som var brudens sang til gommen. Den

berettede om, hvordan de havde mødt hinanden, hvordan hun var blevet glad i ham, mens han kun havde øje for sin computer. Hvordan det gik gennem årene, indtil den dag han fik øjnene op for hende, hvordan hendes bror troede, han havde fået kontaktlinserne sat forkert, da de pludselig kom hånd i hånd og ville forloves osv. I stedet for at ende med *hurra* og *bravissimo*, endte hver sang med, at de skulle have Jesus i centrum i deres ægteskab.

Så blev ordet givet til brudens far, hvorefter vi sang den laksefarvede sang i hæftet, som var sangen til Irene fra forældrene. Den omhandlede hendes barndom og ungdom. Så var det gommens fars tur, hvorefter vi sang den hvide sang i hæftet, som var sangen til Steinar fra forældrene om hans barndom og ungdom. Så fulgte brudens bror og gommens brødre med sange og deslige. Forskellen på sangene her, og hos os er, at vi skriver festsangene til begge to, mens man her kun skriver til den ene part.

Da alle taler og festsange var henholdsvis givet og sunget, blev der bragt kopper ind, og vi fik fromage med kaffe til. Så sang vi Tak for mad sang og fik besked på, at der nu var et kvarters pause, hvorefter vi havde at indfinde os i salen igen.

Der skulle som sagt ikke danses, men derimod *leges*, og alle skulle være med, ledet af sprechtstallmeisteren. Vi startede med at få udleveret en lille lap papir, hvorpå der stod navnet på et dyr. På min stod der »gris«. Vi skulle så alle vandre rundt i salen, mens vi højt sagde den lyd »vores dyr« udtrykker sig med. Når vi mødte en, der sagde ligeså, skulle

vi hægte os på og så gå arm i arm til alle var fundet. Det var nok for at ryste os sammen. Som sagt så gjort, jeg vadede rundt i salen, mens jeg sagde øf, øf, øf. Se, nu ved jeg ikke, hvad en gris siger på norsk. Hvor om alting er, mødte jeg ingen »grise«, der sagde øf, så da jeg mødte et »hundespand« der gik rundt og sagde vuf, vuf, hængtede jeg mig på dem, og ændrede udtalen til vuf. Man må jo klare sig, som man bedst kan!

Nu fulgte leg på leg. Jeg kan sige det gode om den skik, at *alle var med*. Forstået på den måde, at når der bliver danset, er der jo tit nogle ældre tanter, der ikke bliver budt op til dans så ofte, og der er også folk, der måske ikke er så stærke i benene. Under alle omstændigheder er det jo altid morsomt at deltage i andre folks skikke.

På et tidspunkt var der igen en pause, og nu blev der på et langbord dækket med et rent kageorgie. Aldrig har jeg set noget lignende. Foruden en enorm stor bryllupskage med marcipandekoration var der ikke mindre end 16 store kager, den ene flottere end den anden dekoreret med frugter, marcipanfigurer eller flødeskum. Der var også nogle flade pandekagelignende kager med noget utroligt lækkert chams til at komme på. Det mindede lidt om det, vi putter øverst på vore brunswigerkager. Bevar mig vel, jeg kan nærmest beskrive det ved at sige, at det lignede en kagekonkurrence i humorforeningen i et Anders And blad. Jeg nåede ikke engang at smage bryllupskagen, hvilket nok var et brud på skikken, men Tor-Inge, min venindes næstældste søn, ville så gerne have, at jeg skulle smage hans farmors kage, som

bestemt også var god, og da jeg synes, jeg også ville smage disse pandekagelignende kager, som jeg kunne forstå, var en gammel norsk opskrift, ja, så var der naturligvis ikke plads til mere efter tre retter mad. Jeg kan forstå, at man går meget op i kage i Norge, der er flotte lagkager til enhver situation, som man kan beruse sig i. De stakler bliver nok skuffet, når de kommer til vores småkageborde efter middagen til vore fester.

Efter kageorgiet, som blev fortæret til kaffedrikning, var sprechstallmeisteren klar igen. Han havde en del sjove sange, som vi sang, og så legede vi videre.

Brudeparret blev til den »bitre ende«. Det er åbenbart ikke skik her at stikke af fra festen. Der var heller ikke noget, der blev revet i stykker eller klippet af. Da de gik rundt og sagde farvel, sagde jeg dog: »God bryllupsnat« til gommen. Han troede nok, jeg var uartig, for han rødmede klædeligt. Men det var nu slet ikke i mine tanker. Sagen var den, at jeg om formiddagen havde været ude og se det unge pars lejlighed, hvor gommen havde redt pænt op i sin vandseng. Her så jeg mit snit til at liste nogle risengryn ind under dynen. Lidt dansk skik må de jo finde sig i, når de har været så letsindige at invitere en dansker med til bryllup. Det var disse gryn, jeg havde i tanker, da jeg ønskede ham en god bryllupsnat. Jeg gad vide, hvem der har fået skylden for dem!

Ja, så kørte vi hjem med en masse kager, der var blevet til overs, så vi smovsede rigtigt næste formiddag, inden jeg blev kørt til lufthavnen flere kilo tungere end sædvanlig.

Et smil

Et smil koster intet, men giver meget. Det gør den rig, som modtager det, uden at gøre den fattigere, som giver det.

Det kræver blot et øjeblik, men mindet om det kan ofte leve for bestandig. Ingen er så rig eller mægtig, at han kan undvære det, og ingen er så fattig, at han ikke kan blive rig ved det.

Et smil skaber lykke i hjemmet, fremmer god vilje i forretninger og er venskabsbesegling.

Det giver hvile for den trætte, opmuntrer den nedtrykte, er solskin for

den bedrøvede og er naturens bedste lægemiddel mod bekymring.

Alligevel kan det ikke købes, tigges, lånes eller stjæles, for det har kun værdi, når det gives.

Nogen er for trætte til at give dig et smil.

Giv du dem et — for der er ingen, der mere trænger til et smil end den, som ikke længere har et smil at give andre.

(Ukendt forfatter)

Indkommet til Kirkenyt
fra Tove Aagaard Christensen, Ellinge.

Ældreudflugten

Vi vil gerne takke menighedsrådene og Lone for en dejlig udflugt den 9. maj. Det var en god dag, som vi nød meget. Vi håber, den bliver gentaget.

Karen og Ejnar Jul Andersen

Tusind tak for en dejlig ældreudflugt. Vi håber, det bliver en tradition, så vi kan

deltage igen.

Esther og Kristian Kjærsgaard

Det var vel nok en dejlig udflugt, vi var på den 9. maj. Alt var godt tilrettelagt, og det var virkelig en god mad, vi fik. Jeg var meget glad for at ueltage.

Ingrid Pedersen

»Gudstjeneste (for dem der har lyst)«

Søndag d. 14. maj kan man komme til til gudstjeneste — måske i en af landets kirker — sammen med de øvrige frivilligt indskrevne deltagere på et kort højskolekursus, — hvis de har lyst, og hvis man selv har lyst. Gudstjenesten for de lystne indgår som et punkt i en agtværdig og velanskrevet, grundtvigsk højskoles beskrivelse af et kursusprogram for den kommende sommer.

Det er et modigt og selvbevidst udspil, som arrangørerne åbenbart regner med vil tære så meget på kræfterne, at resten af søndagen er sat af som fredag. Det er forståeligt, når man tænker på hvilke mure af fremmedhed og fordomme normaldanskeren skal gennemtrænge for ganske af sig selv at få lyst til at gå til gudstjeneste. Det er let at forestille sig en stakåndet kirkegænger, der hviler ud på en havebænk efter formiddagens (forgæves) forsøg på ligefrem at få lyst — til en gudstjeneste, der tilsvarende (sådan tager det sig ud) ikke rigtigt tør være sig selv bekendt som et almindeligt og ikke specielt fordringsløst punkt blandt andre i programmet. Der er dog ingen grund til at fortvivle. Skulle anstrengelserne vise sig at være forgæves på denne første søndag, hvor man kun har været på kursus i tre dage, så får man en hel uge til at lade op til et nyt forsøg — på at få lyst og vænne sig til tanken om muligvis at være en religiøs særling. Tænk om man var den eneste, der ikke fik lyst — eller

fik det!

Det er en fattig religiøs bevidsthed, der kun indbyder til gudstjeneste for dem, der har lyst, altså de velmotiverede i en eller anden forstand. Parantesen (for dem der har lyst) er ilde anbragt. Den afslører en lorenhed ved et direkte religiøst indslag, på et sted, hvor det burde kunne optræde med selvfølgelighed. Og iøvrigt må hele kurset vel simpelthen være for dem, der har lyst. Så hvorfor ikke slette parantesen eller udstrække den til alle de andre punkter i programmet? Hva' med »mennesket først... (for dem der har lyst)« eller »Modet til i morgen (for dem der har lyst)«.

Det er en undervurdering af gudstjenesten og dens karakter af at være en henvendelse med indbygget langsommelighed i forståelsen. Man lærer den at kende efterhånden, så både forståelsen for den og kærligheden til den kan få tid og blive så meget desto dybere. Det er nødvendigt, ikke mindst når man betænker, at en gudstjeneste principielt skal forvalte det underfulde og bevare en rest af uforståelighed. Enhver ordentlig gudstjeneste — til forskel fra de meget pædagogisk anlagte og dem, hvor præsten ligefrem byder velkommen som var det hans eget hus og nadveren hans eget middagsselskab — besidder en rest af uforståelighed, ja et overskud af uforståelighed som et rituelt udsagn om, at

Gud er uudgrundelig og bor i et utilgængeligt lys. Det svarer til, at den himmel, som det religiøse og rituelle sprog spænder ud over kirkegængerne, har et »hul« i toppen, hvorigennem der kan strømme nyt sprog og nye billeder. Det religiøse og rituelle sprog skal værne om et sådant »hul«.

Gudstjenesten er ikke nødvendigvis og på forhånd noget man skal have lyst til. Gudstjenesten skal selv skabe denne lyst i folk — og gerne først efter et stykke tid! Det skal blandt andet ske ved, at den tør udfolde sig som sig selv. Og det kræver, at man tør deltage i noget, som man muligvis ikke kender meget til eller slet ikke ved, hvad er. Det kræver, at man tør udsætte sig selv for dens eventuelle mærkværdigheder og dens ritualitet (hvilket ikke betyder, at intet kan ændres), hvis ambition det blandt andet er at gøre verden større. Og større bliver verden kun, hvis man udsætter sig for forførelse og giver sig hen i den og ind i det fremmede. Man må af og til udsætte sig for det, man ikke føler noget særligt for eller har lyst til — for muligvis at få det, og ad den vej få et større og rigere univers. Om den nuværende gudstjenestes evner til at forføre, kunne der så nok være et og andet at sige og længes efter, men det er i første omgang en anden sag.

Bag denne spagfærdige parentes for de lystne kan man nok ane Grundtvigs skelen mellem den kristne tro og den kristne anskuelse, — men i givet fald en misforståelse af den. For ingen — heller ikke Grundtvig — har krævet orden i troslivet for at spørge sig nysgerrigt og høfligt for i en kirke, medens den er i

brug. Grundtvigs skelen betyder, at kristen tro ikke er noget man kan kræve af folk; den er jo noget, man får skænket.

Derimod kan man godt forlange indsigt i den kristne anskuelse, altså simpelthen en smule forstand på hvad kristendom går ud på, og at dette f.eks. kan udfolde sig endog meget anskueligt ved en gudstjeneste. Derfor er der ingen undskyldning for ikke at indfinde sig — bare for at se! Og så måske blive lidt klogere på, hvad der foregår (man kunne starte med at aflure de mere kirkevante den kunst at rejse sig på de rigtige tidspunkter; det ville hjælpe mange til at gennembryde den første mur).

At præsentere en gudstjeneste enten som en undskyldning til de fremmede eller som en gestus til de indforståede og de velmotiverede er for det første ikke i overensstemmelse med, at en gudstjeneste *også* forvalter det uforståelige. For det andet er det dårlig strategi, — hvis man vel at mærke er interesseret i at gøre mennesker klart, hvad ritualitet, religiøsitet og kristendom har at sige. Og det er dog et punkt i kursusprogrammet.

Så jeg synes Frederiksborg Højskole skulle fjerne parentesens om deres religiøse selvbevidsthed.

*Morten Kvist
(fra Højskolebladet)*

■ *En mand siger til sin kone, han ikke kan tro, for hans hjerne stiller sig i vejen for det. Gud ske lov det ikke er mere, sagde konen.*
